

551

SDĚLENÍ

federálního ministerstva zahraničních věcí

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že dne 15. května 1972 byla ve Štrasburku sjednána Evropská úmluva o předávání trestního řízení.

Jménem České a Slovenské Federativní Republiky byla Úmluva podepsána ve Štrasburku dne 13. února 1992.

S Úmluvou vyslovalo souhlas Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky a prezident České a Slovenské Federativní Republiky ji ratifikoval s výhradou, že Česká a Slovenská Federativní Republika nepřijímá články 22 a 23 Úmluvy. Ratifikační listina byla uložena u generálního tajemníka Rady Evropy, deponitáře Úmluvy dne 15. dubna 1992.

Při podpisu a ratifikaci Úmluvy bylo současně učiněno následující prohlášení:

Žádosti uvedené v Evropské úmluvě o předávání trestního řízení musí být v trestních řízeních před podáním obžaloby zasílány Generální prokuratuře České a Slovenské Federativní Republiky a po podání obžaloby ministerstvu spravedlnosti České republiky nebo ministerstvu spravedlnosti Slovenské republiky.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 38 odst. 2 dnem 30. března 1978. Pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku vstoupila v platnost v souladu se svým článkem 38 odst. 3 dnem 15. července 1992.

Český překlad Úmluvy se vyhlašuje současně.

EVROPSKÁ ÚMLUVA O PŘEDÁVÁNÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Členské státy Rady Evropy, signatáři této Úmluvy,

majíce na zřeteli, že cílem Rady Evropy je dosažení větší jednoty mezi jejími členy;

přejíce si doplnit práci, která byla až dosud vykonána v oblasti trestního práva s cílem dosáhnout spravedlivějších a účinnějších trestů;

považujícíce za tímto účelem za užitečné zajistit v duchu vzájemné důvěry vedení trestních stíhání na mezinárodní úrovni zejména odstraněním nedostatků vyplývajících ze střetů pravomocí;

se dohodly na následujícím:

ČÁST I Definice

Článek 1

Pro účely této Úmluvy:

- (a) „trestný čin“ zahrnuje činy trestné podle trestního práva a činy vyjmenované v právních předpisech uvedených v příloze III k této Úmluvě, za podmínky, že tam, kde se těmito činy zabývá správní orgán, musí příslušná osoba mít možnost, aby její případ byl projednán soudem;
- (b) „trestem“ se rozumí jakékoliv potrestání nebo jiné opatření uložené za trestný čin nebo za porušení právních předpisů uvedených v příloze III.

ČÁST II

Pravomoc

Článek 2

1. Pro účely provádění této Úmluvy bude kterýkoliv smluvní stát mít pravomoc vést trestní stíhání podle svého trestního práva pro kterýkoliv trestný čin, na který se použije právo jiného smluvního státu.

2. Pravomoc přiznaná smluvnímu státu pouze na základě odst. 1 tohoto článku může být využita jen na základě žádosti jiného smluvního státu o zahájení stíhání.

Článek 3

Kterýkoliv smluvní stát, který má pravomoc vést trestní stíhání pro určitý trestný čin, může, v rámci provádění této Úmluvy se zdržet, nebo upustit od trestního stíhání proti podezřelé osobě, která je nebo bude stíhána pro tentýž trestný čin jiným smluvním státem. S ohledem na článek 21, odst. 2 bude mít rozhodnutí zdržet se nebo upustit od trestního stíhání prozatímní charakter až do konečného rozhodnutí v jiném smluvním státě.

Článek 4

Dožádaný stát nebude pokračovat v řízení založeném výlučně na článku 2, pokud zjistí, že právo potrestat podle právního řádu dožadujícího státu zaniklo pro jiný důvod než promlčení, zejména však u případů uvedených v článcích 10 (c), 11 (f) a (g), 22, 23 a 26.

Článek 5

Ustanovení části III této Úmluvy neomezuji pravomoc vést trestní stíhání, danou dožádanému státu jeho právním řádem.

ČÁST III

PŘEDÁVÁNÍ ŘÍZENÍ

Oddíl 1: Žádost o předání řízení

Článek 6

1. Pokud je některá osoba podezřelá, že spáchala podle právního řádu některého smluvního státu trestný čin, může tento stát žádat jiný smluvní stát, aby zahájil řízení ve věci za podmínek uvedených v této Úmluvě.

2. Pokud může smluvní stát podle ustanovení této Úmluvy žádat jiný smluvní stát, aby zahájil řízení, příslušné orgány prvního státu vezmou tuto možnost v úvahu.

Článek 7

1. Řízení nemůže být v dožádaném státě zahájeno, pokud čin, pro který se žádá o zahájení řízení, by nebyl

trestným činem, kdyby byl spáchán na jeho území a pokud by pachatel za těchto okolností nemohl být stíhán podle právního řádu dožádaného státu.

2. Pokud byl trestný čin spáchán veřejným činitelem nebo proti veřejnému činiteli nebo veřejné instituci nebo čemukoliv, co má v dožadujícím státě veřejný charakter, bude v dožádaném státě považován za čin spáchaný veřejným činitelem nebo proti veřejnému činiteli nebo veřejné instituci nebo čemukoliv, co tomu v dožádaném státě odpovídá a proti čemu byl čin skutečně spáchán.

Článek 8

1. Smluvní stát může žádat jiný smluvní stát, aby zahájil řízení v jednom nebo více následujících případech:

- (a) pokud podezřelá osoba má trvalý pobyt v dožádaném státě;
- (b) pokud je podezřelá osoba občanem dožádaného státu nebo z něho pochází;
- (c) pokud podezřelá osoba má vykonávat nebo vykonává trest odnětí svobody v dožádaném státě;
- (d) pokud je proti podezřelé osobě vedeno v dožádaném státě řízení pro tentýž nebo jiný trestný čin;
- (e) pokud má za to, že předání řízení je žádoucí v zájmu nalezení pravdy a zejména pokud se nejdůležitější důkazy nacházejí v dožádaném státě;
- (f) pokud má za to, že výkon trestu v dožádaném státě, kdyby byl uložen, by zřejmě přispěl k prohloubení možnosti resocializace odsouzené osoby;
- (g) pokud má za to, že nelze zajistit přítomnost podezřelé osoby při řízení v dožadujícím státě a že její osobní účast při řízení v dožádaném státě zajištěna být může;
- (h) pokud má za to, že by nemohl zajistit výkon trestu, kdyby byl uložen, a to ani prostřednictvím vydání a že dožádaný stát jej vykonat může.

2. V případech, kdy byla podezřelá osoba pravomocně odsouzena v smluvním státě, tento stát může požádat o předání řízení v jedné nebo více věcech uvedených v odst. 1 tohoto článku, pouze když sám nemůže vykonat rozsudek, a to ani prostřednictvím vydání a když druhý smluvní stát zásadně nevykonává cizí rozsudky nebo odmítá daný rozsudek vykonat.

Článek 9

1. Příslušné orgány dožádaného státu posoudí žádost o zahájení řízení učiněnou podle ustanovení předchozích článků. O tom, jaké opatření přijmou, rozhodnou podle svého právního řádu.

2. Pokud právní řád dožádaného státu stanoví pro potrestání trestného činu správní orgán, tento stát o tom bez odkladu informuje dožadující stát, pokud dožádaný stát nečinil prohlášení podle odst. 3 tohoto článku.

3. Kterýkoliv smluvní stát může při podpisu nebo při uložení ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo přístupu nebo kdykoliv později prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy stanovit podmínky, za kterých jeho právní řád umožňuje potrestání určitých trestných činů správními orgány. To-to prohlášení nahradí informaci uvedenou v odst. 2 tohoto článku.

Článek 10

Dožádaný stát nebude na základě žádosti konat, pokud:

- (a) tato žádost není v souladu s ustanoveními článku 6, odst. 1 a článku 7 odst. 1;
- (b) by zahájení řízení bylo v rozporu s ustanoveními článku 35;
- (c) by ke dni žádosti již uplynula lhůta pro trestní stíhání v dožadujícím státě podle jeho právního řádu.

Článek 11

Dožádaný stát nemůže kromě případů uvedených v článku 10 odmítnout přijetí žádosti zcela nebo zčásti, s výjimkou jednoho nebo více následujících případů:

- (a) dojde-li k závěru, že důvody, o které se opírá žádost, nejsou podle článku 8 dostatečné;
- (b) jestliže podezřelá osoba nemá trvalý pobyt v dožádaném státě;
- (c) jestliže podezřelá osoba není občanem dožádaného státu a neměla trvalý pobyt na jeho území v době spáchání trestného činu;
- (d) pokud má za to, že trestný čin, pro který se žádá o zahájení řízení, je trestným činem politické povahy nebo výhradně trestným činem vojenským nebo fiskálním;
- (e) pokud má oprávněný důvod se domnívat, že žádost o zahájení řízení je motivována důvody souvisejícími s rasou, náboženstvím, národností nebo politickými názory;
- (f) pokud je na trestný čin použitelný jeho právní řád, ale v době přijetí žádosti by řízení bylo podle tohoto právního řádu pro promlčení nepřijatelné; ustanovení článku 26, odst. 2 nebude v takovém případě použito;
- (g) pokud je jeho pravomoc založena výlučně na článku 2 a pokud by v době přijetí žádosti bylo řízení nepřijatelné pro promlčení podle tohoto právního řádu; bude vzato v úvahu prodloužení lhůty o šest měsíců za podmínek článku 23;
- (h) pokud byl trestný čin spáchán mimo území dožadujícího státu;
- (i) pokud by řízení bylo v rozporu s mezinárodními závazky dožádaného státu;

- (j) pokud by řízení bylo v rozporu se základními principy právního řádu dožádaného státu;
- (k) pokud dožadující stát porušil procedurální postupy stanovené v této Úmluvě.

Článek 12

1. Dožádaný stát odvolá své přijetí žádosti, když poté, co ji přijal, vyjde najevo, že existuje důvod uvedený v článku 10 této Úmluvy pro to, aby nečinil žádná opatření.

2. Dožádaný stát může odvolat své přijetí žádosti,

- (a) jestliže vyjde najevo, že osobní účast podezřelé osoby na řízení v tomto státě nebude možno zajistit nebo když by nemohl v tomto státě být vykonán žádný trest, který by mohl být uložen;
- (b) jestliže vyjde najevo jeden z důvodů pro odmítnutí uvedený v článku 11 před tím, než je podána obžaloba nebo
- (c) v dalších případech, kdy s tím dožadující stát souhlasí.

Oddíl 2: Předávání řízení

Článek 13

1. Všechny žádosti uvedené v této Úmluvě budou učiněny písemně. Spolu se všemi písemnostmi potřebnými pro provádění této Úmluvy budou zasílány buď ministerstvem spravedlnosti dožadujícího státu ministerstvu spravedlnosti dožádaného státu, nebo na základě zvláštního ujednání přímo orgány dožadujícího státu orgánům dožádaného státu; budou vráceny stejným způsobem.

2. V naléhavých případech mohou být žádosti a další písemnosti zasílány prostřednictvím Mezinárodní organizace trestní policie (INTERPOL).

3. Kterýkoliv smluvní stát může prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy oznámit svůj úmysl přijmout pro sebe jiná pravidla postupů při předávání, než ta, která jsou uvedena v odst. 1 tohoto článku.

Článek 14

Pokud má smluvní stát za to, že informace poskytnutá jiným smluvním státem není pro použití této Úmluvy dostatečná, požádá o potřebné dodatečné informace. Může stanovit lhůtu pro dodání takových informací.

Článek 15

1. K žádosti o zahájení řízení bude přiložen originál nebo ověřená kopie trestního spisu a všechny ostatní potřebné doklady. Pokud je však podezřelá osoba

držena ve vazbě podle ustanovení části V a dožadující stát není s to předat tyto doklady zároveň se žádostí o zahájení řízení, doklady mohou být zaslány.

2. Dožadující stát bude též písemně informovat dožádaný stát o všech procesních úkonech a opatřeních v dožadujícím státě, které přijaly po odeslání žádosti a mají vztah k řízení. K tomuto sdělení budou připojeny všechny potřebné doklady.

Článek 16

1. Dožádaný stát sdělí bez odkladu dožadujícímu státu své rozhodnutí o jeho žádosti o zahájení řízení.

2. Dožádaný stát bude též informovat dožadující stát o upuštění od řízení nebo o rozhodnutí přijatém jako výsledek řízení. Dožadujícímu státu bude předána ověřená kopie každého písemného rozhodnutí.

Článek 17

Pokud je pravomoc dožádaného státu založena výlučně na článku 2, tento stát informuje podezřelou osobu o žádosti o zahájení řízení za účelem, aby jí bylo umožněno vyjádřit své stanovisko k věci před tím, než tento stát přijme rozhodnutí o žádosti.

Článek 18

1. S výjimkou uvedenou v odst. 2 tohoto článku nebudou vyžadovány překlady dokumentů vztahujících se k provádění této Úmluvy.

2. Kterýkoliv smluvní stát si může při podpisu nebo při ukládání své ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo přístupu prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy vyhradit právo požadovat, aby s výjimkou kopií písemných rozhodnutí uvedených v článku 16, odst. 2 byly uvedené doklady opatřeny překladem. Ostatní smluvní státy budou zasílat buď překlady do národního jazyka přijímajícího státu nebo do jednoho z oficiálních jazyků Rady Evropy, který přijímající stát určí. Určení tohoto jazyka však není povinné. Ostatní smluvní státy se mohou dovolávat vzájemnosti.

3. Tento článek nebude mít vliv na ustanovení týkající se překladů žádostí a příloh obsažená v dohodách a ujednáních, která jsou platná nebo která mohou být sjednána mezi dvěma nebo více smluvními státy.

Článek 19

Doklady předávané při provádění této Úmluvy není třeba ověřovat.

Článek 20

Smluvní strany nebudou mezi sebou vyžadovat náhradu nákladů vzniklých při provádění této Úmluvy.

Oddíl 3: Důsledky žádosti o zahájení řízení v dožadujícím státě

Článek 21

1. Když dožadující stát požádá o zahájení řízení, nemůže dále stíhat podezřelou osobu pro trestný čin, pro který bylo žádáno o zahájení řízení nebo výkon rozsudku, který nad ní byl dříve pro tentýž trestný čin v tomto státě vyneseno. Dokud nebude doručeno rozhodnutí dožádaného státu o žádosti na zahájení řízení, dožadující stát si zachová právo podniknout všechny kroky ohledně stíhání kromě podání obžaloby, nebo podle okolností případu povolení, aby příslušný správní orgán rozhodl ve věci.

2. Právo trestně stíhat a vykonat rozsudek bude vráceno dožadujícímu státu, pokud:

- dožádaný stát sdělí, že podle článku 10 rozhodl nečinít ohledně žádosti žádná opatření;
- dožádaný stát sdělí, že podle článku 11 rozhodl odmítnout přijetí žádosti;
- dožádaný stát sdělí, že podle článku 12 odvolal přijetí žádosti;
- dožádaný stát sdělí, že se rozhodl nezahajovat řízení nebo v něm nepokračovat;
- odvolá svoji žádost před tím než dožádaný stát sdělí své rozhodnutí učinit opatření ohledně žádosti.

Článek 22

Žádost o zahájení řízení učiněná podle ustanovení této hlavy prodlouží v dožadujícím státě lhůty pro zahájení řízení o šest měsíců.

Oddíl 4: Důsledky žádosti o zahájení řízení v dožádaném státě

Článek 23

Pokud je pravomoc dožádaného státu založena výlučně na článku 2, budou lhůty pro zahájení řízení prodlouženy o šest měsíců.

Článek 24

1. Pokud je řízení v obou státech závislé na soukromé žalobě, žaloba podaná v dožadujícím státě bude mít stejnou platnost jako žaloba podaná v dožádaném státě.

2. Pokud se soukromá žaloba vyžaduje pouze v dožádaném státě, tento stát může zahájit řízení i bez ní, pokud osoba, která je oprávněna podat žalobu, nevznese námitky do jednoho měsíce od dne, kdy přijala sdělení od příslušného orgánu, že má právo námitky vznést.

Článek 25

V dožádaném státě budou uloženy tresty, které možno uložit za trestné činy, takové, jaké jsou stanoveny jeho právním řádem, pokud tento právní řád nestanoví jinak. Tam, kde je pravomoc dožádaného státu založena výlučně na článku 2, tresty uložené v tomto státě nesmějí být přísnější, než ty, které jsou stanoveny právním řádem dožadujícího státu.

Článek 26

1. Jakýkoliv procesní úkon učiněný v dožadujícím státě podle jeho právního řádu bude mít stejnou platnost v dožádaném státě, jako by byl učiněn orgány tohoto státu, za podmínky, že jeho přijetí nedá tomuto úkonu větší důkazní váhu, než má v dožadujícím státě.

2. Jakýkoliv úkon, který přeruší promlčení a který byl platně učiněn v dožadujícím státě, bude mít stejné účinky v dožádaném státě a naopak.

Oddíl 5: Předběžná opatření v dožádaném státě

Článek 27

1. Když dožadující stát oznámí svůj úmysl předat žádost o zahájení řízení a pokud by pravomoc dožádaného státu byla výlučně na článku 2, může dožádaný stát, na žádost dožadujícího státu, na základě této Úmluvy vzít podezřelou osobu do předběžné vazby, pokud:

- (a) právní řád dožádaného státu umožňuje vazbu pro tento trestný čin a
- (b) jsou důvodné obavy, že podezřelá osoba se bude skrývat nebo způsobí zatajení důkazu.

2. V žádosti o vzetí do předběžné vazby bude uvedeno, že byl vydán zatykač nebo jiný příkaz stejného účinku, vydaný v souladu s řízením stanoveným v právním řádu dožadujícího státu; dále bude též uvedeno, pro jaký trestný čin bude zahájení řízení žádáno, kdy a kde byl tento trestný čin spáchán, a bude obsahovat dle možnosti co nejpřesnější popis podezřelé osoby. Bude též obsahovat stručný popis okolností případu.

3. Žádost o vzetí do předběžné vazby bude zaslána orgány dožadujícího státu uvedenými v článku 13 přímo příslušným orgánům dožádaného státu poštou, telegramem nebo jakýmkoliv jiným způsobem, který možno písemně dokázat nebo který bude přijat dožádaným státem. Dožadující stát bude bezodkladně informován o výsledku své žádosti.

Článek 28

Po přijetí žádosti o zahájení řízení, doložené doklady, které jsou uvedeny v článku 15, odst. 1, bude dožádaný stát mít pravomoc nařídit všechna předběžná

opatření, včetně vzetí podezřelé osoby do vazby a zajištění majetku, které by mohl nařídit podle vlastního právního řádu, kdyby byl trestný čin, pro který se žádá o zahájení řízení, spáchán na jeho území.

Článek 29

1. Předběžná opatření uvedená v člancích 27 a 28 se budou řídit ustanoveními této Úmluvy a právním řádem dožádaného státu. Právní řád tohoto státu nebo Úmluva též upravuje podmínky, za kterých budou opatření zrušena.

2. Tato opatření budou zrušena v případech uvedených v článku 21, odst. 2.

3. Osoba vzatá do vazby bude v každém případě propuštěna, pokud byla zatčena na základě článku 27 a dožádaný stát nedostane žádost o zahájení řízení do 18 dnů od zatčení.

4. Osoba vzatá do vazby bude v každém případě propuštěna, pokud byla zatčena na základě článku 27 a doklady, které měly být přiloženy k žádosti o zahájení řízení, dožádaný stát nedostane do 15 dnů od přijetí žádosti o zahájení řízení.

5. Doba vazby uvalená výlučně na základě článku 27 nesmí v žádném případě přesáhnout 40 dnů.

ČÁST IV

Souběžná trestní řízení

Článek 30

1. Kterýkoli smluvní stát, který před zahájením nebo v průběhu řízení pro trestný čin, který nepovažuje za politický nebo výlučně vojenský, zjistí, že probíhá řízení v jiném smluvním státě proti téže osobě pro tentýž trestný čin, posoudí, zda může buď zastavit nebo přerušit své řízení nebo je předat do jiného státu.

2. Pokud nepovažuje vzhledem k okolnostem za vhodné zastavovat nebo přerušovat řízení, sdělí to druhému státu závčas, v každém případě před vynešením rozsudku ve věci.

Článek 31

1. V případech uvedených v článku 30. odst. 2 se příslušné státy podujmou u každého případu po posouzení okolností uvedených v článku 8, rozhodnout, který z nich bude pokračovat jako jediný, v řízení. V průběhu tohoto konsultativního procesu příslušné státy odloží vynesení rozsudku ve věci, aniž však by byly povinny prodloužit toto odložení o víc jak 30 dnů od odeslání sdělení uvedeného v článku 30, odst. 2.

2. Ustanovení odstavce 1 nebude závazné pro stát, (a) který odeslal sdělení uvedené v článku 30 odst. 2,

pokud hlavní líčení bylo za přítomnosti obžalovaného zahájeno před odesláním sdělení;

- (b) kterému toto sdělení bylo zasláno, pokud hlavní líčení bylo za přítomnosti obžalovaného zahájeno před přijetím sdělení.

Článek 32

V zájmu zjištění pravdy a za účelem výkonu odpovídajícího trestu budou příslušné státy zkoumat, zda je účelné, aby pouze jeden z nich vedl řízení. Pokud dojdou ke kladnému závěru, budou usilovat, aby určily, který z nich to bude, a to v případech, když:

- (a) měla jedna osoba, nebo několik osob společně spáchat několik skutkově různých trestných činů, které jsou trestné podle právních řádů všech těchto států;
- (b) několik osob společně mělo spáchat jeden trestný čin, trestný podle právního řádu všech těchto států.

Článek 33

Všechna rozhodnutí přijatá na základě článku 31, odst. 1 a článku 32 budou mezi příslušnými státy mít důsledky předání řízení ve smyslu této Úmluvy. Stát, který zastaví řízení, bude považován za stát, který řízení předal jinému státu.

Článek 34

Postup při předávání řízení uvedený v oddílu 2 části III bude použit, pokud jsou tato ustanovení slučitelná s těmi, která jsou obsažena v tomto oddílu.

ČÁST V

Překážka pravomocně rozhodnuté věci

Článek 35

1. Osoba, nad kterou byl vynesena pravomocná a vykonatelná trestní rozsudek, nemůže být pro tentýž čin ani stíhána ani odsouzena ani na ni nemůže být vykonán trest v jiném smluvním státě, pokud:

- (a) byla zproštěna viny;
- (b) uložený trest:
- (i) byl zcela vykonán nebo je vykonáván, nebo
 - (ii) zcela nebo z její nevykonané části podléhal milosti nebo amnestii, nebo
 - (iii) nemůže již být vykonán vzhledem k promlčení;
- (c) soud uznal obžalovaného vinným a upustil od potrestání.

2. Přesto však smluvní stát, pokud sám nežádal o zahájení řízení, nebude povinen uznat důsledky pravomocně rozhodnuté věci, pokud čin, pro který byl

vynesen rozsudek, byl namířen proti veřejnému činitele nebo veřejné instituci nebo čemukoliv, co má veřejný charakter v tomto státě, nebo pokud pachatel sám byl veřejným činitelem v tomto státě.

3. Navíc smluvní stát, na jehož území byl čin spáchaný nebo je považován za spáchaný na jeho území podle právního řádu tohoto státu, nebude povinen uznat důsledky pravomocně rozhodnuté věci, jestliže sám nežádal o zahájení řízení.

Článek 36

Pokud bude nové řízení zahájeno proti osobě, která byla odsouzena v jiném smluvním státě za tentýž čin, bude doba, po kterou došlo k omezení její svobody, započítána do trestu, který může být uložen.

Článek 37

Tato část nebrání použití širších vlastních právních předpisů o důsledcích pravomocně rozhodnuté věci ve vztahu k cizím rozsudkům v trestních věcech.

ČÁST VI

Závěrečná ustanovení

Článek 38

1. Tato Úmluva bude otevřena k podpisu všem členským státům Rady Evropy. Podléhá ratifikaci nebo přijetí. Ratifikační listiny nebo listiny o přijetí budou uloženy u generálního tajemníka Rady Evropy.

2. Úmluva vstoupí v platnost tři měsíce od data, kdy bude uložena třetí ratifikační listina nebo listina o přijetí.

3. Ve vztahu k státu, který Úmluvu ratifikoval nebo ji přijal poté, vstoupí v platnost tři měsíce od data uložení jeho ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

Článek 39

1. Výbor ministrů Rady Evropy může po vstupu této Úmluvy v platnost přizvat kterýkoliv nečlenský stát, aby k ní přistoupil za podmínky, že rezoluce obsahující takovéto přizvání bude jednomyslně přijata všemi členy Rady, kteří Úmluvu ratifikovaly.

2. Tento přístup bude proveden uložení listiny o přístupu u generálního tajemníka Rady Evropy a nabude účinnosti tři měsíce od data uložení.

Článek 40

1. Kterýkoliv smluvní stát může při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo přístupu určit území, na kterém nebo na kterých se bude tato Úmluva používat.

2. Kterýkoliv smluvní stát může při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo přístupu nebo kdykoliv poté prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy rozšířit tuto Úmluvu na kterákoliv další území určená v tomto prohlášení, za jehož zahraniční vztahy odpovídá nebo jehož jménem je oprávněn přijímat závazky.

3. Kterékoliv prohlášení učiněné na základě předchozího odstavce může být ohledně jakéhokoliv území uvedeného v takovém prohlášení odvoláno podle postupů stanovených v článku 45 této Úmluvy.

Článek 41

1. Kterýkoliv smluvní stát může při podpisu nebo při uložení své ratifikační listiny nebo listiny o přijetí nebo přístupu prohlásit, že využívá práva učinit jednu nebo více výhrad uvedených v Příloze I nebo učinit prohlášení uvedené v Příloze II k této Úmluvě.

2. Kterýkoliv smluvní stát může zcela nebo zčásti odvolat výhradu nebo prohlášení, které učinil podle předchozího odstavce, prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, které nabude účinnosti dnem doručení.

3. Smluvní stát, který učinil výhradu ke kterémukoliv ustanovení této Úmluvy, se nemůže dovolávat použití tohoto ustanovení ve vztahu k jinému smluvnímu státu; pokud je však jeho výhrada částečná nebo podmíněná, může se dovolávat použití příslušného ustanovení v rozsahu, v jakém jej přijal.

Článek 42

1. Kterýkoliv smluvní stát může kdykoliv prohlášením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy určit, které právní předpisy mají být vyloučeny z Přílohy III k této Úmluvě.

2. Jakákoliv změna národních předpisů uvedených v Příloze III bude oznámena generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, pokud se touto změnou stává Příloha III nepřesná.

3. Jakákoliv změna provedena v Příloze III podle předchozích odstavců nabude účinnosti v každém smluvním státu jeden měsíc od jejich oznámení generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

Článek 43

1. Tato Úmluva se nedotýká práv a závazků, které vyplývají ze smluv o vydávání a z mezinárodních mnohostranných úmluv upravujících specifické záležitosti ani ustanovení upravujících záležitosti, kterými se zabývá tato Úmluva a která jsou obsažena v jiných stávajících dohodách mezi smluvními státy.

2. Smluvní státy nemohou sjednávat mezi sebou dvoustranné nebo mnohostranné dohody o záležitostech upravených touto Úmluvou, kromě dohod, které doplňují její ustanovení nebo mají napomáhat provádění zásad v ní obsažených.

3. Pokud však již dva nebo více smluvních států upravilo své vztahy v těchto věcech na základě jednotného zákonodárství nebo ustavilo svůj vlastní zvláštní systém nebo tak učiní v budoucnu, budou oprávněny upravovat své vztahy podle nich, bez ohledu na podmínky této Úmluvy.

4. Smluvní státy, které přestanou v těchto věcech používat podmínky této Úmluvy ve vzájemných vztazích v této věci na základě ustanovení předchozího odstavce, uvědomí o tom generálního tajemníka Rady Evropy.

Článek 44

Evropský výbor pro problémy kriminality Rady Evropy bude informován o provádění této Úmluvy a učiní vše potřebné pro usnadnění smírného urovnání všech těžkostí, které mohou vzniknout při jejím provádění.

Článek 45

1. Tato Úmluva zůstane v platnosti na neomezenou dobu.

2. Kterýkoliv smluvní stát může v rozsahu, v jakém se jí to týká, tuto Úmluvu vypovědět sdělením adresovaným generálnímu tajemníkovi Rady Evropy.

3. Tato výpověď nabude účinnosti šest měsíců od data přijetí takového sdělení generálním tajemníkem.

Článek 46

Generální tajemník Rady Evropy bude informovat členské státy Rady a státy, které přistoupily k této Úmluvě, o:

- (a) podpisech;
- (b) uložení ratifikačních listin a listin o přijetí nebo přístupu;
- (c) datech vstupu této Úmluvy v platnost podle článku 38;
- (d) prohlášeních přijatých na základě ustanovení článku 9, odst. 3;
- (e) prohlášeních přijatých na základě ustanovení článku 13, odst. 3;
- (f) prohlášeních přijatých na základě ustanovení článku 18, odst. 2;

- (g) prohlášeních přijatých na základě ustanovení článku 40, odst. 2 a 3;
- (h) výhradách a prohlášeních učiněných na základě ustanovení článku 41, odst. 1;
- (i) odvolání výhrad nebo prohlášení učiněných na základě ustanovení článku 41, odst. 2;
- (j) prohlášeních přijatých na základě článku 42, odst. 1 a následných prohlášeních přijatých na základě odst. 2 tohoto článku;
- (k) prohlášeních přijatých na základě ustanovení článku 43, odst. 4;
- (l) sděleních přijatých na základě ustanovení článku 45 a o datech, kdy výpověď nabude účinnosti.

Článek 47

Tato Úmluva a sdělení a prohlášení učiněná na jejím základě se budou vztahovat pouze na trestné činy spáchané poté, když Úmluva vstoupí pro příslušný stát v platnost.

Na důkaz toho níže podepsaní, jsouce k tomu řádně zmocněni, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno ve Štrasburku dne 15. května 1972 v jazyce anglickém a francouzském, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu Rady Evropy. Generální tajemník předá ověřené kopie všem vládám, které Úmluvu podepsaly nebo k ní přistoupily.